

UZASADNIENIE

Przedmiot i przebieg postępowania

1. Pozwem z dnia 13 listopada 2019 r. powódka M. C. wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa – Ministra Sprawiedliwości oraz Skarbu Państwa – Prokuratora Generalnego kwoty 20 000 złotych tytułem słusznego zadośćuczynienia za pozbawienie prawa do sądu w sprawie I C 63/14 Sądu Okręgowego w S. oraz za pozbawienie prawa do skutecznego środka odwoławczego. Powódka wskazała, że sędzia Sądu Okręgowego zaniechał wydania urzędowego wyroku we wskazanej sprawie, która toczyła się przeciwko W. C. o uznanie za niegodnego dziedziczenia, gdyż zabrakło na nim urzędowej pieczęci Sądu. W ten sposób powódka została pozbawiona prawa do sądu ww. sprawie. Podnosiła również brak prawa do skutecznego środka odwoławczego w sprawie karnej poprzez wydanie przez Prokuratora Rejonowego w S. postanowienia z dnia 16 września 2016 r. o sygn. PR.2 Ds.593/16 w sprawie odmowy wszczęcia śledztwa w sprawie spowodowania śmierci S. C., ojca powódki. Wydane przez Sąd Rejonowy w S. postanowienie z dnia 9 listopada 2016 r. utrzymujące w mocy postanowienie prokuratora, pozostawało również było pozbawione pieczęci sądowej, co w ocenie powódki także stanowi dowód pozbawienia jej prawa do sądu. (pozew, k. 2-5v.)

2. W odpowiedzi na pozew z dnia 18 marca 2020 r. Skarb Państwa – Prokurator Generalny wskazał, że nie jest jednostką właściwą do reprezentacji Skarbu Państwa w sprawie, a co do meritum sprawy wniósł o odrzucenie pozwu, a z ostrożności procesowej o oddalenie powództwa w całości. Odrzucenie tłumaczył faktem wytoczenia przez powódkę powództwa w tożsamym przedmiocie, które toczy się w tut. Sądzie pod sygn. akt VI C 2492/19. Co do oddalenia, pozwany wskazał, że w postępowaniu Prokuratury Krajowej w stosunku do powódki nie zaszły żadne nieprawidłowości, nie powstała żadna szkoda majątkowa czy niemajątkowa, na podstawie której mogłaby ona żądać zadośćuczynienia. Zarzuty podnoszone przez powódkę odnoszące się do rzekomych uchybień Prokuratury Rejonowej w S. czy Sądu Rejonowego w S. i Sądu Okręgowego w S. również były bezzasadne. Powódka nie wykazała żądania także co do wysokości. (odpowiedź na pozew, k. 23-50)

3. Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2021 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie Skarb Państwa – Ministra Sprawiedliwości. (k. 133)

4. W odpowiedzi na pozew z dnia 14 lipca 2021 r. Skarb Państwa – Minister Sprawiedliwości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu. Podniósł również zarzut braku legitymacji procesowej po swojej stronie wskazując, iż dochodzone roszczenie wiąże się bezpośrednio z działalnością funkcjonariuszy Sądu Rejonowego w S. oraz Sądu Okręgowego w S.. Tym samym organy tych jednostek są uprawnione do reprezentacji interesów pozwanego w przedmiotowej sprawie. Odnośnie zaś meritum sprawy wskazał, że powódka nie wykazała zasadności swoje roszczenia tj. wystąpienia szkody i jej rozmiaru, a także istnienia związku przyczynowego między zdarzeniem wywołującym rzekomą szkodę a samą szkodą, co winno prowadzić do oddalenia powództwa. (odpowiedź na pozew, k. 141-142)

5. Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2022 r. Sąd odmówił odrzucenia pozwu z uwagi na zarzut zawisłości sprawy o to samo roszczenie pod sygn. VI C 2492/19. W powołanej przez pozwanego sprawie powódka dochodziła innego roszczenia, nie występowała więc tożsamość przedmiotowa rozpatrywanej sprawy jak i tej prowadzonej pod sygn. VI C 2492/19. (postanowienie, k. 261)

6. Na rozprawie w dniu 19 stycznia 2023 r. powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. (protokół z rozprawy, k. 285)

Ustalenia faktyczne

7. Wyrokiem z dnia 15 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt I C 63/14 Sąd Okręgowy w S. I Wydział Cywilny oddalił powództwo M. C. przeciwko W. C. w przedmiocie uznania za niegodnego dziedziczenia i obciążył powódkę

kosztami procesu. Wyrok zawierał odrębny podpis sędziego, bez pieczęci z jego imieniem i nazwiskiem albo pieczęci okrągłej sądu.

(wyrok, k. 8)

8. W postanowieniu z dnia 9 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. akt II Kp 568/16 Sąd Rejonowy w S. II Wydział Karny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie z dnia 12 września 2016 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie PR 2 Ds. 593.2016 tj. o czyn z art. 155 k.k. a zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. w dniu 19 września 2016 r. – wobec braku znamion przestępstwa polegającego na rzekomym nieumyślnym spowodowaniu śmierci S. C. (ojca M. C.) w dniu 19 lutego 2013 r. oraz narażeniu S. C. w okresie od 2004 do 2009 r. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

(postanowienie, k. 6-v.)

9. Wnioskiem z dnia 9 sierpnia 2019 r. M. C. zwróciła się do Prokuratora Generalnego o wniesienie do Sądu Najwyższego skargi nadzwyczajnej w sprawie m.in. wydanego postanowienia przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. w dniu 19 września 2016 r. sygn. akt PR 2 Ds. 593.2016 w sprawie odmowy wszczęcia śledztwa w sprawie śmierci S. C. oraz postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 9 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. akt II Kp 568/16 utrzymującego w mocy zaskarżone postanowienie, powołując się na naruszenie jej prawa do skutecznego środka odwoławczego oraz na brak przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczności śmierci S. C..

(wniosek wraz z załącznikiem, k. 53-64)

10. Pismami z dnia 27 sierpnia 2019 r. oraz 4 września 2019 r. Prokuratura Krajowa wezwała M. C. do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez podanie czy w sprawie zapadło ostatecznie orzeczenie sądowe oraz wskazanie okoliczności, dla których powinna zostać skierowana skarga nadzwyczajna.

(wezwanie do uzupełnienia braków, k. 65-v.; pismo z 04.09.2019 r., k. 66-v.)

11. We wniosku z dnia 23 sierpnia 2019 r. M. C. ponownie zwróciła się do Prokuratury Generalnej o wniesienie skargi nadzwyczajnej dotyczącej m.in. wydanego postanowienia przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. w dniu 21 kwietnia 2016 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia w dniu 15 października 2015 r. w S. obowiązków służbowych przez sędziego Sądu Okręgowego w S. poprzez zaniechanie złożenia podpisu pod zapadłym przed tym sądem wyrokiem z dnia 15 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt I C 63/14 i działanie w ten sposób na szkodę interesu prywatnego M. C., wskazując, iż w ten sposób Sąd Okręgowy w S. wyrządził jej szkodę i uniemożliwił dostęp do „państwowego sądu”.

(wniosek wraz z załącznikami, k. 67-73v.)

12. Pismem z dnia 10 września 2019 r. M. C. zwróciła się do Prokuratury Krajowej o rozpatrzenie jej wniosku z dnia 9 sierpnia 2019 r.

(pismo z 10.09.2019 r., k. 75-78)

13. Pismem z dnia 22 października 2019 r. Prokuratura Krajowa poinformowała M. C., iż wnioskom przez nią przedstawionych nie zostanie nadany bieg z uwagi na to, że nie są one orzeczeniami ostatecznymi.

(pismo z 22.10.2019 r., k. 80-v.)

14. W odpowiedzi na zgłaszane przez M. C. zastrzeżenia co do uczciwości pracowników Prokuratury Krajowej, zastępca Prokuratora Krajowego w piśmie z dnia 5 grudnia 2019 r. poinformowała skarżącą, iż składania przez nią skarga jest niezasadna.

(pismo z 05.12.2019 r., k. 85-87)

Omówienie dowodów

15. Sąd oparł się na zgromadzonych w sprawie dokumentach – kopiach pism z akt spraw I C 63/14, II Kp 568/16 i PK IV Sn 1985.2019. Stan faktyczny sprawy zasadniczo nie był sporny – powódka wywodziła swoje twierdzenia i oceny co do prawa z tych samych dokumentów, które zdaniem pozwanego świadczyły o bezzasadności powództwa.

16. Dlatego też Sąd oddalił wniosek o załączenie do akt niniejszej sprawy akt I C 63/14 Sądu Okręgowego wS., akt II Kp 568/16 Sądu Rejonowego w S. oraz akt PR II Ds. 593.2016 Prokuratury Rejonowej w S. i pominął dowód z dokumentów zawartych w tych aktach na podstawie art. 235⁽²⁾ § 1 pkt 2 k.p.c., uznając, iż materiał dowodowy dotychczas zgromadzony w sprawie za w pełni wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy.

17. Sąd oddalił również wniosek o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu rozpatrzenia sprawy prowadzonej przez Sądem Rejonowym w S. o sygn. akt I C 463/21, uznając, iż potencjalne rozstrzygnięcie w sprawie w Sądzie w S. nie miało znaczenia i wpływu na prowadzone postępowanie w niniejszej sprawie.

Ocena prawna

18. Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, i to z szeregu powodów.

Reprezentacja Skarbu Państwa w postępowaniu

19. Zgodnie z art. 67 § 2 k.p.c., za Skarb Państwa podejmuje czynności procesowe organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, lub organ jednostki nadrzędnej. W zakresie określonym odrębną ustawą za Skarb Państwa czynności procesowe podejmuje Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej.

20. Zasadniczo organem reprezentującym Skarb Państwa w sprawach wynikających z działalności Sądu jest prezes tego Sądu (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 4 marca 2010 r., sygn. I ACa 141/10). Warto jednak nadmienić, że zgodnie z art. 9a § 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością sądów, w zakresie zapewnienia właściwego toku wewnętrznego urzędowania sądu, bezpośrednio związanego z wykonywaniem przez sąd zadań w zakresie sprawowania wymiaru sprawiedliwości i wykonywania innych zadań z zakresu ochrony prawnej, sprawuje Minister Sprawiedliwości. Minister Sprawiedliwości może być w związku z tym uznany za „organ jednostki nadrzędnej” wobec Prezesa Sądu w rozumieniu art. 67 § 2 k.p.c. Ze względu na powyższe Sąd nie wzywał do udziału Prezesa Sądu Okręgowego w S. do reprezentowania Skarbu Państwa w sprawie i rozpoznał ją z udziałem wskazanego w pozwie Ministra Sprawiedliwości.

Zadośćuczynienie za naruszenia prawa do sądu

21. Na wstępie Sąd chciałby jedynie zaznaczyć nie jest tak jak twierdziła powódka, iż brak pieczęci sędziowskiej warunkuje brak ważności wyroku. Ani bowiem przepisy kodeksu cywilnego, kodeksu postępowania cywilnego czy regulaminu urzędowania sądów powszechnych nie wprowadzają takiego wymogu, aby wyrok lub postanowienie miało zawierać obok podpisu odrębnego samego sędziego, także jego pieczętkę służbową. Uznana praktyką sądów jest to, że sędzia składa jedynie podpis pod wyrokiem, jako, że nazwa sądu, imię i nazwisko sędziego znajduje się już w komparycji wyroku i nie ma konieczności powielania tych treści poprzez przybicie pieczętki sądowej. Brak takiej pieczętki nie powoduje więc takich skutków, jakie powódka wywodziła w treści pozwu. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości – Regulamin Urzędowania Sądów Powszechnych wymaga umieszczenia na orzeczeniu imiennej pieczęci lub nadruku danych o imieniu i nazwisku sędziego tylko w składach wieloosobowych i tylko jeśli sędzia umieścił podpis w formie skróconej (bez czytelnego imienia i nazwiska) - § 119 ust. 4 Rozporządzenia. W innych przypadkach umieszczenie pieczętki z imieniem i nazwiskiem sędziego pod orzeczeniem nie jest wymagane.

22. Co do meritum, powódka opierała swoje żądanie na prawie do sądu, wyrażonym między innymi w art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, ale też w art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

23. Niepodważalnie prawo do sądu jest uznawane za jedno z praw człowieka. Konstytucyjne prawo do sądu obejmuje:

- prawo dostępu do sądu, tj. prawa uruchomienia procedury przed sądem;

- prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności;

- prawo do orzeczenia sądowego, czyli do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia swojej sprawy (za P. Tuleja [w:] P. Czarny, M. Florczak-Wątor, B. Naleziński, P. Radziejewicz, P. Tuleja, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II, LEX/el. 2021, art. 45).

24. Zgodnie natomiast z art. 6 ust. 1 zd. 1 EKPCz, każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą przy rozstrzyganiu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko niemu sprawie karnej. Ponadto, zgodnie z art. 13 EKPCz, każdy, czyje prawa i wolności zawarte w niniejszej konwencji zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka odwoławczego do właściwego organu państwowego także wówczas, gdy naruszenia dokonały osoby wykonujące swoje funkcje urzędowe. Artykuł ten ma zagwarantować dostępność skutecznego środka odwoławczego na poziomie krajowym, pozwalającego postawić zarzut naruszenia praw i wolności zapisanych w Konwencji, niezależnie od formy, w jakiej są one zagwarantowane w wewnętrznym porządku prawnym (M. A. Nowicki [w:] Komentarz do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności [w:] Wokół Konwencji Europejskiej. Komentarz do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, wyd. VIII, Warszawa 2021, art. 13).

25. „Środkiem odwoławczym” w kontekście naruszenia prawa do sądu mogą być zarówno środki proceduralne umożliwiające poddanie zarzutów strony ocenie sądu odwoławczego, jak i takie umożliwiające usunięcie skutków tych naruszeń. Europejska Konwencja Praw Człowieka oraz orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nie określa ścisłego katalogu środków, które państwo musi przyjąć dla zapewnienia prawa do sądu w sprawach cywilnych – wskazują one raczej cele i warunki, jakim środki obowiązujące w prawie krajowym powinny odpowiadać. Nie jest więc tak, że Europejska Konwencja Praw Człowieka zapewnia każdemu, kogo prawo do sądu zostało naruszone, prawa do domagania się zadośćuczynienia pieniężnego przed sądami krajowymi.

26. W polskim prawie cywilnym katalog sytuacji, w których prawo przyznaje poszkodowanemu prawo do domagania się zadośćuczynienia niematerialnej (odczuwalnej, ale nie mogącej być łatwo przeliczonej na pieniądze) szkody jest dość wąski. Brak jest podstawy prawnej do domagania się naprawy szkody niematerialnej w każdym przypadku doznania szkody. Art. 444 i 445 kodeksu cywilnego wymieniają, jako szkody stanowiące podstawę do przyznania zadośćuczynienia, uszkodzenie ciała, wywołanie rozstroju zdrowia, śmierć, pozbawienie wolności, skłonienie do poddania się czynowi nierządному. Zadośćuczynienie może być również przyznania za naruszenie dobra osobistego (art. 448).

27. Z powyższego wynika, że nie ma szczególnej podstawy prawnej do przyznania zadośćuczynienia za naruszenie prawa do sądu. Europejski Trybunał Praw Człowieka może przyznać takie zadośćuczynienie, ale na podstawie przepisu art. 41 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Jest to szczególna podstawa prawna odnosząca się do działania Trybunału, nie może ona natomiast stanowić podstawy do orzekania zadośćuczynienia przez sąd krajowy.

28. Prawo do sądu nie stanowi samo w sobie dobra osobistego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 maja 2010 r., sygn. II CSK 640/09, prawo do sądu nie może być zaliczone do kategorii wartości stanowiących dobro osobiste jednostki, ponieważ jest uprawnieniem przyznanym jej tymi regulacjami w związku z funkcjonowaniem w określonej sferze życia społecznego. Nie ma podstaw do przyjęcia, że wszystkie prawa podstawowe objęte E.k.p.c. oraz wolności i prawa osobiste wymienione w Konstytucji (art. 38 do 56) powinny być chronione za pomocą środków wskazanych w art. 24 k.c., do czego dojść może, jeśli naruszenie ich doprowadzi zarazem do pogwałcenia dobra osobistego. Wskazuje na to również Europejski Trybunał Praw Człowieka, którego wypowiedzi w licznych, także przywołanych

przez Sąd Apelacyjny orzeczeniach, poza określaniem kryteriów, jakie należy brać pod uwagę dla oceny sprawności postępowania sądowego, daje również wyraz temu, że przewlekły proces może być także przyczyną krzywdy moralnej (przykładowo Kudła przeciwko Polsce nr (...), D.M. przeciwko Polsce nr (...), R.O. przeciwko Polsce nr (...), A. przeciwko W. wyrok z dnia 10 listopada 2004 r.). Podkreślając rangę prawa do sądu jako podstawowego prawa człowieka oraz konieczność wynagrodzenia wszystkich krzywd wywołanych pogwałceniem go, Trybunał nie wyraził zapatrywania, że prawo to ujmowane być powinno jako dobro osobiste człowieka.

29. Sąd Najwyższy powyższy pogląd przyjmował już wielokrotnie (por. postanowienie z dnia 15 stycznia 2019 r., sygn. III CNP 13/18; postanowienie z dnia 21 sierpnia 2020 r., sygn. V CSK 557/19 i wzmiankowane tam orzeczenia). Sąd w tej sprawie całkowicie ten pogląd podziela. Prawo do sądu nie jest dobrem osobistym i środki przewidziane w kodeksie cywilnym dla ochrony dóbr osobistych nie są do niego właściwe. Prawo do sądu podlega ochronie przede wszystkim w drodze instytucji służących poddaniu rozstrzygnięć sądowych kontroli odwoławczej (apelacja, ale też np. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia), a tylko uzupełniająco w drodze odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (art. 417¹ kodeksu cywilnego). Z tego względu nie ma podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia tylko z powodu naruszenia prawa do sądu danej jednostki. Żądanie zadośćuczynienia wynikające z naruszenia prawa do sądu będzie uzasadnione wtedy, gdy naruszenie to jednocześnie doprowadziło do naruszenia jakiegoś z dóbr osobistych strony, np. prywatności, wolności, itd.

Naruszenie innych dóbr powódki w sprawie I C 63/14, II Kp 568/16

30. Niezależnie od tego, że brak jest podstaw prawnych do uwzględnienia żądania powódki, opisany wyżej stan faktyczny nie wskazuje na to, by po którejś ze stron (sądu czy prokuratury) doszło do naruszenia jakichkolwiek innych dóbr osobistych powódki.

31. Wymaga wskazania, że powódka dołączyła do pozwu postanowienie Sądu Rejonowego w S. z 9 listopada 2016 r., który postanowił o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa. Dokument ten na podstawie art. 244 k.p.c. jest dokumentem urzędowym i stanowi dowód tego co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Postanowienie to zaś pozostaje wiążące nie tylko dla innych sądów ale także dla pozostałych organów państwa.

32. Wprawdzie powódka ma prawo nie zgadzać się z takim rozstrzygnięciem Sądu, jednakże pozostaje ono w mocy i jest prawnie wiążące. Co więcej, rozstrzygnięcie sądu zostało wydane właśnie na skutek wniesienia przez powódkę środka odwoławczego – zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa. Sąd rozpatrujący niniejszą sprawę nie może tylko w oparciu o akta sprawy Sądu Rejonowego w S. czy akta prokuratorskie Prokuratury Rejonowej w S., o których nadesłanie wniosowała powódka, stwierdzić w prowadzonym postępowaniu cywilnym, że rozstrzygnięcie najpierw prokuratury, a następnie Sądu Rejonowego w S. było błędne (tj. nie znajdowały uzasadnienia w przepisach prawa).

33. Powódka w żadnym stopniu nie wykazała zasadności swojego roszczenia. Nie przedstawiła w treści pozwu, jak i w późniejszych pismach procesowych żadnych wniosków dowodowych, które podważałyby zasadność rozstrzygnięcia zarówno prokuratury jak i następnie Sądu Rejonowego w S.. W pozwie powódka przedstawiła wprawdzie twierdzenie oraz sformułowała zarzuty do tegoż postanowienia jednakże same twierdzenia i zarzuty nie stanowią jeszcze dowodu w sprawie. Tym samym nie wykazała w żaden sposób, aby jakiegokolwiek jej dobro osobiste zostało w wyniku działania prokuratury czy sądu naruszone, co w konsekwencji prowadziło do wniosku, iż zadośćuczynienie z tego tytułu nie jest powódce należne. Na tej podstawie Sąd oddalił powództwo w całości.

Koszty postępowania

34. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W związku z tym, że powódka przegrała sprawę w całości, powinna ona zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty w wysokości kosztów zastępstwa procesowego – 3 600 zł (na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat

za czynności radców prawnych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. Nie stoi na przeszkodzie zasądzeniu zwrotu kosztów na rzecz strony przeciwnej fakt, że powódka została zwolniona z kosztów sądowych w całości – zasadniczo bowiem zła sytuacja majątkowa nie jest okolicznością wystarczającą do odmowy przyznania przeciwnikowi procesowemu prawa do zwrotu poniesionych kosztów procesu.

35. W sprawie pozwanym był jeden podmiot, Skarb Państwa, tyle że reprezentowany przez dwie jednostki organizacyjne. Z uwagi na to, że pełnomocnik Prokuratora Generalnego wykazała się w sprawie widocznie wyższym nakładem pracy (wniosła dość szczegółową odpowiedź na pozew, a także wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentów) to właśnie tę jednostkę oznaczono jako podmiot właściwy do pobrania kosztów procesu w imieniu Skarbu Państwa.

36. Sąd przyznał także pełnomocnikowi powódki ustanowionemu z urzędu – adw. M. B. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w kwocie 4 428 zł, na którą składała się kwota 3 600 zł powiększona o kwotę 828 zł stanowiącą należny podatek od towarów i usług, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy – Prawo o adwokaturze. Sąd podziela wyrażane w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko (por. np. postanowienie z dnia 25 maja 2020 r., sygn. III CSK 303/19; postanowienie z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. III CZ 1/20; postanowienie z dnia 6 września 2022 r., sygn. II USK 628/21; wyrok z dnia 26 maja 2021 r., sygn. II USKP 44/21), zgodnie z którym ustalenie wynagrodzenia radcy prawnego lub adwokata udzielającego pomocy prawnej z urzędu powinno odbywać się także z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r., sygn. SK 66/19, i stawek opłat przewidzianych w Rozporządzeniu z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Z tego względu Sąd, orzekając na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r., przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi powódki w kwocie równej tej, jaka przysługiwałaby stronie na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, ale powiększonej o kwotę podatku od towarów i usług (§ 4 ust. 3 Rozporządzenia z dnia 3 października 2016 r.). Sąd bowiem nie odmawia zastosowania Rozporządzenia z 3 października 2016 r. w jakimkolwiek zakresie, ale korzysta z uprawnienia do ustalenia wynagrodzenia w kwocie przewyższającej stawki wymienione w § 8 Rozporządzenia wynikającego z § 4 ust. 1 Rozporządzenia w celu zapewnienia zgodności rozstrzygnięcia z zasadami konstytucyjnymi, o których wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyżej wymienionego wyroku.

Zarządzenie:

(...).